

Ἐκ τοῦ Τουρκ. *arsizlik*.

1) Θρασύτης, ἀναΐδεια, αὐθάδεια, ἀναισχυντία Λυκ. (Λιβύσσ.) Πόντ. (Κερασ. Κοτύωρ. Σάντ. Χαλδ.): *Μὲ τ' ἄρ- σουζλούκ'ν ἀτ' ἐσέβεν 'ς σ' ὁσπίτ'* (μὲ τὴν θρασύτητά του εἰσῆλθεν εἰς τὸ σπίτι) Κοτύωρ. Συνών. *ἀρσιζιὰ 1*, *ἀρ- σιζλάεμαν*. β) Αἰσχροῦτης Κύπρ. 2) Λαιμαργία Κύπρ.

ἀρσινάκι τό, Κύπρ. — Λεξ. Βλαστ. 465.

Ἀγνώστου ἐτύμου.

Εἶδος ροιᾶς μὲ κόκκους μεγάλους εὐχύμους.

ἀρτάκι τό, Σῦρ. (Ἑρμούπ.) *ἀρτάκ' Σάμ.*

Ὑποκορ. τοῦ οὐσ. *ἄρτος*.

1) Μικρὸς ἄρτος φέρων ἐντετυπωμένην τὴν σφραγίδα τοῦ ἄρτου τῆς προσφορᾶς. Τοιοῦτοι ἄρτοι διανέμονται καθ' ὥρισμένας ἐορτὰς Σῦρ. (Ἑρμούπ.) 2) Πληθ., οἱ πέντε ἄρτοι τῆς ἀρτοκλασίας Σάμ. Συνών. *ἀρτόφωμο 1*. (ἰδ. *ἀρτόφωμο 1*).

ἄρταρος ὁ, Νάξ. (Ἀπύρανθ.)

Μεγεθ. τοῦ οὐσ. *ἄρτος* διὰ τῆς καταλ. - *αρος*.

Μέγας ἄρτος: *Μουρέ, εἶδ' ἄρταρος εἶναι εὐτός!*

ἀρτεμισία ἡ, λόγ. πολλαχ.

Ἐκ τοῦ Ἰταλ. *artemisia*.

Τὸ ξενικὸν φυτόν ἀψίνθιον τὸ ἀργυροῦν (*artemisia argentea*), τοῦ γένους τοῦ ἀψινθίου, τῆς τάξεως τῶν συν- θέτων (*compositae*). [**]

ἀρτένα ἡ, Θήρ. Κρήτ. Μῆλ. Σῦρ. — Λεξ. Μπριγκ. *ἀρτίνα Ζάκ. ἀρτίνας ὁ, Ζάκ. ἀρτένης D'Arcy Thompson Gloss. of greek birds* 27.

Κατὰ GMeyer Neugr. Stud. 4,14 Ἰταλ.

1) Τὸ πτηνὸν πουφφίνος ὁ τεφρὸς (*puffinus cine- reus*) τῆς τάξεως τῶν στεγανοπόδων (*palmipeds*) ἐνθ' ἄν.

β) Μεταφ. γυνὴ ἐκδεδιητημένη Θήρ. 2) Μετων. ἄν- θρωπος ἄπληστος Ζάκ. [**]

ἀρτεντὰ ἐπίρρ. Πελοπν. (Λακων.)

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. **ἀρτεντὸς* < *ἀρτεῦω*.

Μετὰ φειδοῦς (οἷονεὶ ὡς φειδωλῶς τρώγει τις τὸ προσ- φάγιον): *Ἀρτεντὰ νὰ τρώγῃς τὸ ψωμί.*

ἀρτεῦω Κύθηρ. Πελοπν. (Λακων. Μάν.) — Λεξ. Δη- μητρ. *ἀρτέγγου* Τσακων. Μέσ. *ἀρτεῦμαι* Θήρ. — Λεξ. Μπριγκ.

Ἐκ μεταπλασμοῦ τοῦ ρ. *ἀρτύνω*.

1) Καρυκεύω φαγητὸν μὲ βούτυρον κττ. Κύθηρ.: *Ἀρ- τεύομε τὰ μακαρόνια. Τὸ φαεῖ εἶν' ἀρτεμένο.* 2) Δίδω εἰς τινα νὰ φάγῃ ἐν καιρῷ νηστείας φαγητὸν μὴ νηστήσιμον Τσακων. β) Ἐνεργ. καὶ μέσ. τρώγω πασχαλινὰ φαγη- τὰ, καταλύω τὴν νηστείαν, κρεοφαγῶ ἐν ἡμέρᾳ νηστη- σίμῳ Θήρ. Κύθηρ. Πελοπν. (Λακων. Μάν.) — Λεξ. Δη- μητρ.: *Σὲ συμβουλεύω ν' ἀρτένης Λεξ. Δημητρ. Ἀρτεῦτηκα ἀπὸ τῆ δρωτῆ μέρα Μάν. Ἀρτεντέρ' εἶσι; (ἀρτυμένος εἶσαι;) Τσακων. Ἀρτεῦθη ὁ ἄρρωστος (ἐδόθη εἰς αὐτὸν ἐν ἀναρ- ρώσῃ ὄντα τροφή ἐκ κρέατος) Κύθηρ. || Φρ. Ἀρτεῦτηκε ὁ ἄρρωστος (ἐχειροτέρευσεν ἢ κατάστασός του. Ἡ σημασιο- λογικὴ χρῆσις ἐκ τῆς συνηθείας νὰ δίδουν εἰς τὸν ἀσθε- νῆ λιπαρὰν τροφήν, ὅταν ἐπιδεινωθῇ πλέον ἢ κατάστα- σίς του) Μάν. 3) Ἐχω γεῦσιν καλὴν Πελοπν. (Λακων.) Συνών. *νοστιμίζω*. 4) Τρώγω μετὰ οἰκονομίας ἐπὶ τῷ ἄρτῳ προσφάγιον, οἷον τυρόν, χοίρειον λίπος κττ. Πε- λοπν. (Λακων.)*

Πβ. *ἀρτύνω*.

ἀρτεψία ἡ, Κύθηρ.

Ἐκ τοῦ ρ. *ἀρτεῦω*.

Ἀρτυμα, οἷον βούτυρον, ἔλαιον κττ., ὅσον ἀρκεῖ δι' ἐν φαγητὸν: *Ἐχομε μία ἀρτεψία.*

ἄρτηκας, ἰδ. *νάρτηκας*.

Ἀρτηνὸς ἐπίθ. Ἡπ. (Πρέβ.)

Ἐκ τοῦ τοπων. Ἀρτα καὶ τῆς καταλ. - *ηνός*.

Ὁ ἐξ Ἀρτης προερχόμενος: *Συγκτὰ Ἀρτηνὴ* (εἶδος συ- κῆς παραγούσης μεγάλα λευκὰ σῦκα).

ἄρτι ἐπίρρ. Καλαβρ. (Μπόβ.) Κῶς Πόντ. (Νικόπ.) ἄρτε Ἀπουλ. (Καλημ. κ.ά.) Καλαβρ. (Μπόβ.)

Τὸ ἀρχ. ἐπίρρ. *ἄρτι*.

1) Πρὸ ὀλίγου, πρὸ μικροῦ Κῶς Πόντ. (Νικόπ.): *Ἀρτι μοῦ 'λεγες νὰ καὶ τώρα μοῦ τ' ἀρνεῖσαι Κῶς Ἀρτι ἐπῆγεν Νι- κόπ. || Ἄσμ.*

Ἀρτ' ἤλεες πῶς ἤσουνε σὺ δάσκαλος μπροστά μου καὶ τώρ' ἀφίνεις τὸν χορὸ καὶ φεύγεις 'ποκονιά μου

Κῶς. Συνών. *ἄρτι-ἄρτι*, ἡ *δη ἄρτι*. β) Ἡδὴ Ἀπουλ. (Καλημ.): *Ἀρτε εἴκοσι χρόνια ἐν' διαβαμένα.* γ) Τώρα Ἀπουλ. (Καλημ. κ.ά.) Καλαβρ. (Μπόβ.): *Ἀρτε μοῦ κὰν-νει Μπόβ. Ἀρτε εἶμαι μέγα αὐτόθ. Ἀρτε ποῦ τέλω 'βὼ 'ὲ τέλει 'τδεῖνη ('βὼ=ἐγὼ) Καλημ. Τί 'ενὰ κάμω 'βὼ ἄρτε; αὐτόθ. Ἀρτ' ἐν' ὦρα αὐτόθ. || Φρ. Ἀρτ' ἄρτε (εὐθύς ἀμέσως) Ἀπουλ. Συνών. φρ. *ἄρτ' ἄρτενα* (ἰδ. **ἄρτινυν*). δ) Σήμερον Ἀπουλ.: *Ἀρτε πωρὰν (πρωί). Ἀρτε βράν (βράδυ).* ε) Ἀλλοτε Ἀπουλ.: *Ἀρτε ἀπουτ-τοῦ, ἄρτε ἀπουτσεῖ (ἀπαντοῦ, ἀπεκεῖ). Ἡ σημ. καὶ μεταγν. Πβ. Λουκιαν. Νιγρ 4 ἄρτι μὲν ἐλυπούμην... ἄρτι δὲ αὐτὰ μὲν ἐδόκει μοι ταπεινὰ καὶ καταγέλαστα. 2) Πρότερον, πρὸ Καλαβρ. (Μπόβ.): Ἀῦτο μῆνους ἄρτε (πρὸ δύο μηνῶν).**

ἄρτι-ἄρτι ἐπίρρ. ἀμάρτ. *ἀρτάρτε* Καλαβρ. (Χωρίο Ροχούδ.) *ἀτ-τάρτε* Καλαβρ. (Χωρίο Ροχούδ.)

Ἀρτι 1, ὁ ἰδ.

***ἄρτινυν** ἐπίρρ. *ἄρτενν* Ἀπουλ. (Καλημ.) *ἄρτενα* Ἀπουλ. (Καλημ.)

Ἐκ τῶν ἀρχ. ἐπίρρ. *ἄρτι* καὶ *νῦν*. Τὸ *ἄρτενα* κατὰ τὰ πολλὰ εἰς - *α* ἐπίρρ.

Τώρα: Φρ. *Ἀρτ' ἄρτενα* (εὐθύς ἀμέσως). Συνών. φρ. *ἄρτ' ἄρτε* (ἰδ. *ἄρτι 1 γ*).

ἀρτιρδίζω Θράκ. (Μάλαρ.) Κρήτ. κ.ά. — Λεξ. Βυζ. *ἀρτιρδίζον* Θράκ. (Μάδυτ.) *ἀτιρδίζω* Κρήτ. *ἀρτιρίζω* Κρήτ. *ἀρτιρίζον* Θεσσ. (Ὀλυμπ.) Μακεδ. (Γκιουβ. Πάγγ. Φλόρ. Χαλκιδ.) *ἀρτιρίζω* Κρήτ. *ἀρτιρτίν-νον* Λυκ. (Λι- βύσσ.) *τιρδίζω* Μεγίστ. *τιρδίτζω* Σύμ. *τι-τιρδίζω* Ρόδ. *τι-τιρδίζω* Ρόδ. *ἀρταρδῶ* Α.Ρουμελ. (Φιλιππούπ.) *ἀρτιρῶ* Κύπρ. *ἀρτιρῶ* Ἡπ. *ἀρτιρῶ* Μακεδ. (Βέρ. Βλάστ. Σιάτ.) *ἀρτιρῶ* Μακεδ. (Λακκοβ.)

Ἐκ τοῦ Τουρκ. *arttırma*.

Α) Μετρ. 1) Αὐξάνω, πολλαπλασιάζω Α.Ρουμελ. (Φιλιππούπ.) Ἡπ. Θράκ. (Μάδυτ.) Θεσσ. (Ὀλυμπ.) Κρήτ. Κύπρ. Μακεδ. (Βέρ. Γκιουβ. Λακκοβ. Πάγγ. Σιάτ. Φλόρ. Χαλκιδ.) Σύμ.: Ἄσμ.

Ἀν εἶν' ἀπὸ τοὺς δούλους μου λουφὲ νὰ τ' ἀρτιρίζω καὶ ἂν εἶν' ἀπὸ τοὺς σκλάβους μου νὰ τὸν ξελευτερώσω

Φλόρ.

Ἀρτιρίζε μου τὴν ταγὴ σαράντα πέντε χοῦφτες

Χαλκιδ. Συνών. *ἀβγατένω Β 1*, *ἀβγατίζω Β 1*, *ἀρ- τουρεῦω*, *περισσεύω*. 2) Προσφέρω περισσότερα, ὑπερτιμῶ, πλειοδοτῶ ἐν πλειστηριασμῷ Κρήτ. Κύπρ. Λυκ. (Λιβύσσ.) Ρόδ. — Λεξ. Βυζ.: *Ἐν τὸν πλειστηριασμὸ βγά- λανε τὰ μοναστηριακὰ καὶ δὰ πάω κ' ἐγὼ ν' ἀρτιρίζω Κρήτ. Ἀρτιρίζα τὸ ἔπκισα τὸ πὺν τὸν τελ-λάλην Κύπρ.*

Β) Ἀμτβ. 1) Πληθύνομαι, πολλαπλασιάζομαι, περισσεύω Ἡπ. Θράκ. (Μάλαρ.) Κύπρ. Μακεδ. (Γκιουβ.) Μεγίστ. Σύμ.: Ἀρτ'ρίζ' τοῦ γρουμί Γκιουβ. Ἐν τοῦ ἀρτιρῆ δεκάρα Κύπρ. Ἐφάαν πέντε ἀνθρώποι πὺν τὸ φαεῖν τῶαι ἀρτίρυσεν ἀκόμη αὐτόθ. Συνών. ἀβγατένω **Α 1**, ἀβγατίω **Α 1**. 2) Ὑπολείπομαι ὡς περίσσευμα, πλεονάζω Μακεδ. (Βλάστ.) Μεγίστ.: Παροιμ. φρ. Ἀρτιρνάει ἀπ' τοῦ λύκον τὰ φάη κι οὐ Καραμάντς Βλάστ. Συνών. ἀρτιρρίσκω.

ἀρτίρδισμα τό, Κύπρ. — Λεξ. Βυζ. ἀρτίρδισμαν Λυκ. (Λιβύσσ.) τίρδισμα Μεγίστ.

Ἐκ τοῦ ρ. ἀρτιρρίζω.

1) Αὐξήσεις, πολλαπλασιασμός Μεγίστ. Συνών. ἀβγάτισσι **1**. 2) Πλειοδοσία ἐν δημοσίῳ πλειστηριασμῷ Κύπρ. Λυκ. (Λιβύσσ.) — Λεξ. Βυζ. Συνών. ἀβγάτισσι **2**, ἀβγάτισμα **2**, ἀβγάτωμα.

ἀρτιρρίσκω Κύπρ.

Ἐκ τοῦ Τουρκ. *arttırmak* καὶ τῆς καταλ. -ίσκω. Περισεύω, πλεονάζω: Ἄσμ.

Μάννα μου, ἔς τὸ ἀφ-φάλιν σου ἔχεις χρυσὴν μαλ-λούδαν, τρεῖς γύρους τήνε ζών-νεσαι τῷ ἀκόμη ἀρτιρρίσκει.

Συνών. ἀρτιρρίζω **Β 2**.

ἀρτιρμάς ὁ, Μακεδ. (Βέρ. Σιάτ.) Στερελλ. (Λαμ.) ἀρτουρμά ή, Πόντ. (Κοτύωρ. Χαλδ.)

Ἐκ τοῦ Τουρκ. *arttırma*.

1) Περίσσευμα Μακεδ. (Βέρ. Σιάτ.) 2) Παιδιά καθ' ἣν εἰς μὲν διὰ κλήρου ὀριζόμενος κύπτει, οἱ δὲ ἄλλοι παῖχται ὑπερπηδοῦν αὐτόν, ὁ δὲ ἀποτυγχάνων ἐν τῇ ὑπερπηδήσει ἀντικαθιστᾷ τὸν κύπτοντα καὶ οὕτω συνεχίζεται ἡ παιδιὰ Στερελλ. (Λαμ.) 3) Ἄλμα εἰς μῆκος καθ' ὃ οἱ ἄλται προσπαθοῦν νὰ αὐξήσουν τὸ μῆκος Πόντ. (Κοτύωρ. Χαλδ.): Παίζουμε τὴν ἀρτουρμά Κοτύωρ.

ἀρτόβολος ὁ, ἀμάρτ. ἀρτόολος Μεγίστ.

Ἐκ τοῦ οὐσ. ἄρτος καὶ τοῦ ρ. βάλλω.

Πτυάριον διὰ τοῦ ὁποίου εἰσάγουν τοὺς ἄρτους εἰς τὸν φουρνόν. Συνών. ἀρτολόγος, φουρνόφτυαρο, φουρνόφτυο.

ἀρτογγάλι τό, ἀμάρτ. ἀρτουγγάλ' Μακεδ. (Σέρρ.)

Ἐκ τῶν οὐσ. ἄρτος καὶ γυαλί.

Συσκευὴ ἔχουσα δύο φιάλας πλήρεις τὴν μὲν οἶνου τὴν δὲ ἐλαίου, ἡ ὁποία προσάγεται μαζὶ μὲ τοὺς πέντε ἄρτους εἰς τὴν τελετὴν τῆς ἀρτοκλασίας.

ἀρτοκλασία ή, κοιν. ἀρτουκλασία βόρ. ἰδιώμ. ἀρτοπλασία σύνθηθ. ἀρτουπλασία Μακεδ. (Χαλκιδ.) κ.ά. ἀρτοπλασία Ρόδ. ἀρτοκλησία Ἡπ. ἀρτουκλησία Ἡπ.

Τὸ μεσν. οὐσ. ἀρτοκλασία. Τὸ ἀρτοπλασία ἐκ παρετυμ. πρὸς τὸ ρ. πλάθω, τὸ δὲ ἀρτοκλησία πρὸς τὸ ἐκκλησία.

1) Θρησκευτικὴ τελετὴ καθ' ἣν ὁ ἱερεὺς ἐν τέλει τοῦ ὄρθρου καὶ πρὸ τῆς ἐνάρξεως τῆς λειτουργίας εὐλογεῖ πέντε ἄρτους, οἶνον καὶ ἔλαιον, εὐχόμενος ἵνα πληθύνωνται ταῦτα εἰς τοὺς οἴκους τῶν ἐορταζόντων, οἱ ὅποιοι προσέφεραν τούτους κοιν.: Σήμερα ἀργήσαμε ἔς τὴν ἐκκλησία, γιατί εἴχαμε ἀρτοκλασία. β) Ἡ παρασκευὴ τῶν ἄρτων τῆς ἀρτοκλασίας Σάμ. Σῦρ. (Ἐρμούπ.) κ.ά. γ) Οἱ πέντε ἄρτοι οἱ εὐλογούμενοι ἐν τῇ ἐκκλησίᾳ πολλαχ.: Ἀποβραδὺς κάνουνε ἀρτοπλασίες Κεφαλλ. Ἔστειλε ἔς τὴν ἐκκλησία μὲν ἀρτοκλασία αὐτόθ. Συνών. ἀντίδωρο **3**, ἄρτος **5**. 2) Σκεῦος εἰς τὸ ὁποῖον τίθενται οἱ ἄρτοι τῆς ἀρτοκλασίας, ὁ οἶνος καὶ τὸ ἔλαιον Ἀθ.

ἀρτοκόφινον τό, Ρόδ.

Ἐκ τῶν οὐσ. ἄρτος καὶ κοφίνι.

Τὸ κοφίνι ὅπου θέτουν τοὺς ἄρτους τῆς ἀρτοκλασίας.

ἀρτολόγος ὁ, ἀμάρτ. ἀρτολόος Μεγίστ.

Ἐκ τοῦ οὐσ. ἄρτος καὶ τοῦ -λόγος, περὶ οὗ ὡς παραγωγικῆς καταλ. ἰδ. ΓΧατζιδ. ἐν Ἀθηνῶν 22 (1910) 247. Ἀρτόβολος, ὁ ἰδ.

ἄρτος ὁ, σύνθηθ. καὶ Καπ. (Ἀνακ. Ἀραβάν. Σίλατ. Συνασσ. Φερτ. κ.ά.) Πόντ. (Κερασ. Οἶν. Τραπ.) ἄρτους βόρ. ἰδιώμ. ἄντε Τσακων.

Τὸ ἀρχ. οὐσ. ἄρτος.

1) Ἄρτος ὁ κοινός, τὸ ψωμί Θράκ. (Φανάρ.) Καλαβρ. (Μπόβ.) Τσακων.: Ἐνα κοφίνι ἄρτοι Φανάρ. Ἄντε ἀπὸ καρπὸ (ἄρτος σίτινος) Τσακων. Ἄντε τζ' ἄρτουμα (ἄρτουμα) αὐτόθ. Μὰ τὸν ἄντε ἔ' εἰπαίκαμε! (ποῦ ἐφάγαμε! Ὀρκος) αὐτόθ. β) Μέγας σφαιρικός ἄρτος τὸν ὁποῖον, πρὶν εἰσελθῶν εἰς τὸν ναὸν πρὸς στέψιν οἱ νεόνυμφοι, ὁ ἐπιτπος κουμπάρος διανέμει εἰς τοὺς περὶ αὐτὸν Μακεδ. (Σισάν.)

2) Ὁ ἄρτος τῆς προσφορᾶς τοῦ ὁποίου γίνεται ὑπὸ τοῦ ἱερέως χρῆσις ἐν τῇ λειτουργίᾳ σύνθηθ.: Ἄσμ.

Ἀσπρη ἔσαι σὰ δὰ γάλατα, ἀφράτη σὰ δὸν ἄρτο,

τὸ πρόσωπό σ' ὁδὸ γελᾷς ἔς τὴ μέση κάνει λάκκο

(ἐπὶ νέας εὐειδοῦς, διότι ὁ ἄρτος τῆς λειτουργίας παρασκευάζεται ἐπιμελῶς καὶ εἶναι λευκὸς καὶ ὠραῖος) Κρήτ.

Σὰν ἀρτιστῆς, ἐσοῦ παπᾶ, | τὸν ἄρτο καὶ τὴ λειτουργία,

τότε θεν' ἀρτιστῶ κ' ἐγὼ | τὰ μαῦρα μάτια π' ἀγαπῶ

Κάρπ. Συνών. ἀντίδωρο **2**, προσφορά. 3) Ὁ ἅγιος ἄρτος τῆς μεταλήψεως, τὸ σῶμα τοῦ Χριστοῦ Πελοπ. (Λακων.) κ.ά. Ἡ σημ. καὶ παρὰ Σομ. 4) Ὁ μετὰ τὸ τέλος τῆς λειτουργίας διανεμόμενος εἰς τοὺς πιστοὺς ὑπὸ τοῦ ἱερέως ἡγιασμένος ἄρτος πολλαχ. Συνών. ἀναφορὰ **3**, ἀντίδωρο **1**, βλογιά, εὐλάβεια, λειτουργία, ὑψωμα. β) Τεμάχια τῆς προσφορᾶς ἐκ τῆς ὁποίας ἐξήχθη ἡ μερὶς τῆς Θεοτόκου κατὰ τὴν προσκομιδὴν τῆς λειτουργίας, τὰ ὁποῖα διαβρεχόμενα δι' οἶνου τρώγουν οἱ μοναχοὶ εὐθὺς μετὰ τὴν διανομὴν τοῦ ἀντιδώρου Ἀθ.

5) Ὁ ἄρτος τῆς ἀρτοκλασίας, εἰς ἣ πέντε αὐτοτελεῖς ἄρτοι, ὅστις κομίζεται εἰς τὴν ἐκκλησίαν συνήθως ὑπὸ τῶν ἐορταζόντων κατὰ τὰς ἐορτὰς ἀγίων καὶ μετὰ τὴν τελετὴν τεμνόμενος εἰς κλάσματα διανέμεται εἰς τοὺς ἐκκλησιαζομένους ἢ ἀμέσως ληξάσης τῆς τελετῆς ἢ μετὰ τὴν ἀπόλυσιν τῆς ἐκκλησίας κοιν. καὶ Καπ. (Ἀνακ. Ἀραβάν. Σίλατ. Συνασσ. Φερτ. κ.ά.) Πόντ. (Κερασ. Οἶν. Τραπ.) Συνών. ἀντίδωρο **3**, ἀρτοκλασία **1 γ**.

ἀρτοσύνη ή, Πελοπ. (Μάν.)

Ἐκ τοῦ οὐσ. ἀρτυσιὰ. Ὁ μετασχηματισμὸς ἴσως κατὰ τινα ἀναλογίαν.

1) Φαγητὸν μὴ νηστήσιμον: Σήμερα εἶναι πασχαλὰ καὶ τρώνε ἀρτοσύνη. 2) Τὸ προσφάγιον: Δὲν ἔχουμε τίποτε ἀρτοσύνη νὰ πάμε ἔς τοὺς ἐργάτες. Συνών. ἀρτυμα **3**, ἀρτυμὴ **2**, ἀρτυσιὰ **2 γ**, προσφάι.

ἀρτοσφραγίδα ή, ἀμάρτ. ἀρτοσφραῖδα Θήρ.

Ἐκ τῶν οὐσ. ἄρτος καὶ σφραγίδα.

Σφραγὶς τετράγωνος ἐκ ξύλου φέρουσα γεγλυμμένην τὴν παράστασιν σταυροῦ μετὰ τῶν συμβολικῶν παραστάσεων ΙΣ ΧΣ ΝΙΚΑ, διὰ τῆς ὁποίας σφραγίζεται ὁ ἄρτος τῆς λειτουργίας, ἢ προσφορά.

ἀρτουδάκι τό, πολλαχ.

Ὑποκορ. τοῦ οὐσ. ἀρτούδι διὰ τῆς καταλ. -άκι.

Μικρὸς ἄρτος: Ἐκαμα ἓνα μικρὸ μικρὸν ἀρτουδάκι Νάξ.

